

Da barem mogu

Da mogu vrijeme stisnuti u šaku,
narediti mu da bar malo stane,
samoj bih sebi poklonila tada
ovaj trenutak, sretne školske dane.

Da mogu barem skupit „Lovrakovce“,
sve koji su bili tu, gdje smo mi sada.
Pitati ih da l' je ostvario život
makar mali dio nekadašnjih nada.

Da mogu od niti životnih putanja
klupko nekadašnjih ljubavi splesti
i danas mnogima ostvariti želju
- u starom društvu još jednom se sresti.

Da barem mogu obrisati suze
svih onih koje sada život boli,
a sanjali su o uspjehu, sreći
tu, na našoj Klaki, i u našoj školi.

I da bar mogu vratiti živote
onima kojih sada s nama nema.
Ni slutili nisu što ih očekuje
i kakve sve zamke budućnost im sprema.

O, da bar mogu ... A ne mogu ništa.
Jer život juri i daje što daje.
No, ipak mogu poželjeti školi
u srcima našim da živi i traje.

(Zagreb, 1999.)

Ankica Svirač, učiteljica u mirovini, pjesnikinja